

Súd: Okresný súd Kežmarok
Spisová značka: 5Csp/116/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8417205765
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Tomáš Saraka
ECLI: ECLI:SK:OSKK:2019:8417205765.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Kežmarok sudcom Mgr. Tomášom Sarakom v spore žalobcu : Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému : G. J., P..XX.XX.XXXX, X. Y. P. I. XX/XX, XXX XX J. O., o zaplatenie 1.468,38 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 317,77 eur, a to v mesačných splátkach po 20,-eur, pričom prvá splátka sa stane splatnou 25. deň mesiaca nasledujúceho po právoplatnosti rozsudku a ďalšie splátky vždy do 25. dňa toho ktorého nasledujúceho mesiaca až do úplného vyrovnania s tým, že omeškanie s plnením čo i len jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

III. Náhradu trov konania stranám sporu n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou, ktorú doručil tunajšiemu súdu dňa 27.7.2017 domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 1.468,38 eur s úrokom vo výške 28 % ročne zo sumy 1.468,38 eur od 28.6.2017 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania. Žalobu odôvodňoval tým, že so žalovaným uzatvoril dňa 18.12.2013 v súlade s § 269 ods. 2, § 708 a nasl., § 716 a nasl. zák. č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka a Všeobecnými obchodnými podmienkami banky zmluvu č. XXXXXXXXXXXX a že na základe tejto zmluvy žalobca pre žalovaného zriadil a viedol účet č.SK68560000009852362002. Žalobca tvrdil, že žalovaný porušil zmluvnú povinnosť tým, že sa na predmetnom účte dostal do nepovoleného prečerpania vo výške žalovanej istiny a keďže tento dlh nevyrovnal, žalobca zatvoril príslušný účet žalovaného o čom ho informoval posledným výpisom z účtu a keďže účet je možné zatvoriť, len pokiaľ je na ňom nulový zostatok, pred zatvorením účtu vykonal dňa 27.6.2017 internú účtovnú transakciu, prevod, kedy debetný zostatok na účte klienta previedol na svoj vnútorný pohľadávkový účet. Ide o transakciu, ktorá má spravidla popis „bezhotovostný prevod, vyrovnanie zostatku, zatvoreného účtu“ alebo „prevedenie dlhu klienta“, pričom ide o internú transakciu banky, nie o úhradu dlhu zo strany žalovaného. Poukazoval na to, že v súlade so Všeobecnými obchodnými podmienkami v spojení s výveskou úrokových sadzieb istina pohľadávky - nepovolené prečerpanie účtu je úročená úrokom vo výške 28 % ročne.

2. Ako dôkazy na preukázanie svojich tvrdení žalobca v žalobe označil Zmluvu o bežnom účte č. XXXXXXXXXXXX, Všeobecné obchodné podmienky, Sadzobník poplatkov, výpisy z účtu, vývesku úrokových sadzieb produktov a prehľad obrátov na účte žalovaného.

3. Žalovaný sa k žalobe písomne nevyjadril.

4. Na prejednanie sporu súd nariadil pojednávanie na deň 21.8.2019 na ktoré sa žalobca napriek riadnemu a včasnému predvolaniu nedostavil. Neúčast' na pojednávaní písomne ospravedlnil s tým, že súhlasí aby súd rozhodol v zmysle jeho podaní aj bez jeho účasti tvrdiac, že všetky relevantné tvrdenia a dôkazy obsahuje žaloba a odpoveď na výzvu súdu. V súlade s ust. § 180 CSP súd rozhodol, že pojednávanie vykoná v neprítomnosti žalobcu, nakoľko nebol daný návrh ani dôvody odročenia pojednávania v zmysle § 183 a § 184 CSP.

5. Pred pojednávaním žalobca súdu doručil písomné vyjadrenie zo dňa 23.7.2019, v ktorom tvrdenia zo žaloby doplnil tak, že strany dňa 10.04.2014 uzavreli zmluvu o spotrebiteľskom úvere - povolené prečerpanie na účte, ktorou žalobca poskytol žalovanému limit povoleného prečrpania vo výške 600,-eur s variabilnou úrokovou sadzobou vo výške 19,9 % ročne. Podľa žalobcu uvedená zmluva obsahovala všetky náležitosti vyžadované § 10 ods.1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalobca tvrdil, že žalovaný opakovane porušoval zmluvu tým, že prekročoval povolený limit povoleného prečerpania, preto žalobca postupom podľa čl.8.9 Všeobecných obchodných podmienok znížil žalovanému dňa 01.06.2015 limit povoleného prečerpania na 0,-eur a keďže žalovaný neuhradil dlžnú sumu, dostal sa do nepovoleného debetu vo výške debetného zostatku na účte. Po znížení limitu na 0,-eur sa dlh žalovaného podľa tvrdenia žalobcu navyšoval z právneho titulu prekročenia podľa § 2 písm. f) a § 18 zákona o spotrebiteľských úveroch a čl.3.12 Všeobecných obchodných podmienok. Žalobca uviedol prehľad všetkých transakcií na účte žalovaného od jeho otvorenia až po jeho zatvorenie a tvrdil, že žalovaná suma 1.468,38 eur predstavuje rozdiel medzi všetkými debetnými a kreditnými obratmi vykonanými na účte žalovaného. Žalobca tvrdil, že počas povoleného prečerpania platila sadzba úroku 19,9 % a potom čo sa účet žalovaného dostal do režimu nepovoleného prečerpania, uplatňovala sa sadzba úroku 28 % ročne v zmysle článku 3.12 VOP v spojení s výveskou úrokových sadzieb s tým, že výšku úrokových sadzieb žalobca zverejňuje v úrokovej výveske na web stránke a dostupné sú aj prostredníctvom internetbankingu.

6. Žalovaný k žalobe na pojednávaní vyjadril sa tak, že je pravdou, že uzavrel so žalobcom zmluvu o bežnom účte a povolenom prečerpaní, okrem toho mali s manželkou so žalobcom uzavretú aj úverovú zmluvu na úver 2.000,-eur, kde cca pred rokom súd rozhodol, že majú žalobcovi na úver splácať v splátkach 50,-eur mesačne, tieto splátky riadne splácajú. Uviedol, že najskôr bol úver, potom tá zmluva o prečerpaní a nevie či tomu neporozumel alebo mu to bolo zle vysvetlené, no nevedel, že to bude musieť splácať z toho istého účtu, nielen úver, kde splátka bola cca 30,-eur mesačne, ale aj ďalšie navyšujúce sa poplatky, kde najskôr chceli aby splácal 10,-eur navyše, potom, keď chodil platiť do banky to už bolo 50,-eur, potom zrazu 70,-eur, nevedel prečo, nerozumel tomu systému splácania, raz úver, raz debet, poplatky. Pre prípad, že by mal žalobcovi niečo platiť, požiadal o splátky vo výške maximálne 20,-eur mesačne čo odôvodnil tým, že má 4 malé deti, sú proti nemu vedené 4 exekúcie a jeho čistá mzda po zrážkach je veľmi nízka, na dôkaz čoho predložil výplatné pásky.

7. Pri svojom výsluchu na pojednávaní žalovaný uviedol, že so zmluvou na prečerpanie súhlasil, pýtali sa ho či chce limit 600 alebo 650,-eur, on sa po porade s manželkou rozhodol pre limit 600,-eur. Nevedel či je to debet čerpací, alebo samo čerpací, po uzavretí zmluvy na druhý deň bol v bankomate robiť výber a potom mu povedali, že keď 100,-eur vyberie, 100,-eur musí aj vrátiť aby to každý mesiac sedelo, aby každý mesiac to bolo 600,-eur. S bankou komunikoval cez poštu alebo osobne na pobočke, keďže internet doma nemajú. Kým bol zamestnaný v spoločnosti Whirlpool, splácal to, potom stratil prácu a pri 4 deťoch nemal z čoho to splácať. Teraz je zamestnaný, preto mohol by splácať žalobcovi, no najviac 20,-eur mesačne, keďže 50,-eur mu už spláca ako dlh z úveru, má exekúcie, jednu na 1.900,-eur, potom ďalšie na cca 540,-eur a 240,-eur, pri výdavkoch spojených s domácnosťou vzhľadom na to, že manželka je nezamestnaná s príjmom len počas 6 mesiacov v roku keď robí v obci koordinátorku za 205,-eur mesačne viac splácať žalobcovi nemôže.

8. Súd sa oboznámil s obsahom žaloby a písomných vyjadrení žalobcu, vykonal dokazovanie výsluchom žalovaného, keďže ho považoval za nevyhnutný pre rozhodnutie tohto spotrebiteľského sporu (§ 295 CSP), oboznámením sa s obsahom všetkých listinných dôkazov predložených žalobcom a oboznámením sa s dôkazmi o pomeroch žalovaného, keď vykonanie žiadneho z dôkazov nebolo namietané ani súdom vyhodnotené ako nedôvodné či neúčelné a zistil tento skutkový stav:

9. Dňa 18.12.2013 uzavrel žalobca ako banka so žalovaným ako majiteľom účtu zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb ktorej obsahom podľa článku I zmluvy bola zmluva o zriadení osobného účtu, zmluva o vydaní a používaní platobnej karty, zmluva o poskytovaní služieb elektronického bankovníctva a služba SMS notifikácia, na základe ktorej žalobca zriadil žalovanému osobný účet č. XXXXXXXXXXXX v mene EUR. Zmluva bola uzavretá na dobu neurčitú s možnosťou zmluvných strán vypovedať zmluvu s účinnosťou dňom uplynutia najdlhšej výpovednej lehoty pre príslušný produkt/službu podľa obchodných podmienok pre príslušný produkt/službu zriadený na základe zmluvy. Podľa článku IV. bod 2 záverečných ustanovení zmluvy za poskytovanie produktov/služieb je Prima banka oprávnená zúčtovať si poplatky podľa Sadzobníka poplatkov - Prima banka Slovensko a.s. v platnom znení a všetky takéto poplatky účtovať na ľarchu účtu zriadeného na základe zmluvy, ktorého sa poskytnutie produktu/služby týka resp. na ľarchu akéhokoľvek iného účtu majiteľa účtu vedeného v Prima banke. Vzájomné práva a povinnosti zmluvných strán bližšie nešpecifikované v zmluve sa mali riadiť Obchodnými podmienkami špecifikovanými v jej článku IV bod 3 Záverečných ustanovení. Uvedené skutočnosti súd zistil z fotokópie písomného vyhotovenia predmetnej zmluvy.

10. Dňa 10.04.2014 uzavreli strany zmluvu o povolenom prečerpaní na účte ktorej predmetom bolo zriadenie povoleného prečerpania na účte žalovaného číslo XXXXXXXXXXXX do výšky limitu 600,-eur pri variabilnej úrokovej sadzbe 19,9 % ročne.

11. Z výpisu z účtu žalovaného za obdobie od 01.06.2017 do 27.06.2017 (čl. 36 spisu) súd zistil, že je tam uvedené, že ku dňu 31.05.2017 mal výpis z účtu žalovaného zostatok - 1.434,37 eur k čomu boli v mesiaci jún 2017 pripočítané úroky vo výške -29,01 eur a príplatok za vedenie účtu postihnutého exekúciou/výkonom rozhodnutia vo výške -5 eur a dňa 27.06.2017 bol uskutočnený bezhotovostný prevod sumy 1.468,38 eur ako dlhu klienta, čím nový zostatok na účte žalovaného je 0,00 eur.

12. Podľa § 708 ods. 1,2 Obchodného zákonníka zmluvou o bežnom účte sa zaväzuje banka zriadiť od určitej doby na určitú menu bežný účet pre jeho majiteľa. Na uzavretie zmluvy sa vyžaduje písomná forma.

13. Podľa § 709 ods. 1 Obchodného zákonníka banka je povinná prijímať na bežný účet v mene, na ktorú znie, peňažné vklady alebo platby uskutočnené v prospech majiteľa účtu a z peňažných prostriedkov na bežnom účte podľa písomného príkazu majiteľa účtu alebo pri splnení podmienok určených v zmluve vyplatiť mu požadovanú sumu alebo uskutočniť v jeho mene platby ním určeným osobám. Banka je povinná prijímať platby na bežný účet, vykonávať platby z bežného účtu a vykonávať zúčtovanie uskutočnených platieb v súlade so zmluvou o bežnom účte a v lehotách a za ďalších zákonom ustanovených podmienok pre poskytovanie platobných služieb.

14. Podľa § 710 Obchodného zákonníka ak je v zmluve určené, že banka vykoná do určitej sumy príkazy na platby, aj keď nemá na to potrebné peňažné prostriedky na účte, spravujú sa práva a povinnosti strán pri uskutočnení týchto platieb zmluvou o úvere (§ 497 a nasl.).

15. I keď základná zákonná úprava zmluvy o bežnom účte je obsiahnutá v Obchodnom zákonníku, ktorý v § 261 tento zmluvný typ radí medzi tzv. absolútne obchody, nič to nemení na tom, že vzhľadom na povahu zmluvy a postavenie žalovaného ako spotrebiteľa jedná sa o spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 Občianskeho zákonníka. Podľa § 52 ods.2 Občianskeho zákonníka ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Najvyšší súd Slovenskej republiky už judikoval (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR z 21. apríla 2015, sp. zn. 3 MCdo 14/2014), že toto ustanovenie (§ 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka), sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou.

16. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že medzi stranami sporu bola platne uzavretá spotrebiteľská zmluva o bežnom účte, na základe ktorej žalobca zriadil a viedol žalovanému osobný účet. Žalobca predložil výpisy z účtu žalovaného, pričom o konečnom debetnom zostatku na účte žalobca predložil výpis z účtu za dobu od 01.06.2017 do 27.06.2017 s vykazovaným zostatkom 0

s tým, že počet kreditných položiek 1: v sume 1.468,38 eur, počet debetných položiek 2: v sume spolu -34,01 eur.

17. K tomuto výpisu, k jeho obsahu, žalobca v žalobe poskytol vysvetlenie súdu, že nemá ísť o kreditnú položku, ktorá by bola vznikla úhradou tejto sumy žalovaným, ale ide o internú transakciu banky, ktorá súvisela s uzatvorením účtu ku dňu 27.06.2017. Žalobca tvrdil, že na základe zmluvy zo dňa 10.04.2014 bolo zriadené k účtu povolené prečerpanie do sumy 600,-eur, pričom podľa žalobcu táto zmluva obsahuje všetky náležitosti v zmysle § 10 ods.1 zákona o spotrebiteľských úveroch.

18. Z výpisov z účtu za dobu od 18. decembra 2013 (t.j. od uzavretia zmluvy o bežnom účte) do 27.06.2017 (čl.103 až 152 spisu), kedy podľa tvrdenia žalobcu došlo k „zatvoreniu účtu“ žalovaného vyplýva, a potvrdzuje to aj žalobcom predložený sumárny prehľad všetkých transakcií na účte žalovaného od jeho otvorenia až po jeho zatvorenie (čl. 88 spisu) že žalovaný za celú dobu reálne na účet vložil, resp. bolo mu naň pripísaných celkovo 4.783,68 eur, pričom reálne z neho vyčerpal prostredníctvom platieb (POS), výberov z bankomatov žalobcu, prevodmi na osobitný sporiaci účet a tiež výbermi v hotovosti na pobočke žalobcu a prostredníctvom úverových transakcií- úhrad splátok spotrebiteľského úveru sumu spolu 5.101,45 eur. Z uvedeného je potom zrejmé, že reálny rozdiel medzi žalovaným celkovo čerpanou a vrátenou sumou (bez úrokov a poplatkov) je suma len 317,77 eur (5.101,45 eur - 4.783,68 eur). Celá zvyšná suma, ktorú žalobca eviduje ako neuhradený dlh žalovaného je tvorená len žalovanému účtovanými úrokmi a poplatkami. Zo žalobcom predložených výpisov z účtu žalovaného pritom vyplýva, že posledný reálny obrat (reálny vklad či výber žalovaného) bol uskutočnený ešte dňa 05.05.2015 (čerpanie povoleného prečerpania, vid' čl.128 spisu), potom až do júna 2017 kedy podľa tvrdenia žalobcu došlo k „zatvoreniu účtu“ boli všetky operácie na účte evidované ako debetné položky nie titulom reálnej dispozície žalovaného s prostriedkami na účte, či prostriedkami žalobcu, ale len titulom úrokov a rôznych poplatkov.

19. Nakoľko žalobca uplatňoval nárok na zaplatenie sumy celkovo 1.468,38 eur, ktorá nad sumu 317,77 eur je tvorená len úrokmi a rôznymi poplatkami, pre rozhodnutie vo veci kľúčové bolo posúdiť, či žalobcovi nárok na tieto úroky a poplatky vznikol alebo nie.

20. Žalobca tvrdí, že nárok na úroky a poplatky mu vznikol, lebo zmluva o spotrebiteľskom úvere - povolenom prečerpaní zo dňa 10.04.2014 obsahovala všetky náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch v § 10 ods.1 pričom nárok na úroky (vo výške 19,9 % ročne za dobu povoleného prečerpania a vo výške 28 % ročne za dobu nepovoleného prečerpania) patrí mu jednak v zmysle zmluvy, ako aj v zmysle vývesky úrokových sadzieb a sadzobníka poplatkov.

21. Súd sa však s týmto názorom žalobcu nestotožňuje a z dôvodov ktoré rozvedie ďalej má za to, že nárok na úroky a poplatky žalobcovi nevznikol. Preto za dôvodne uplatnený považuje súd len nárok na vrátenie sumy 317,77 eur ako rozdielu medzi žalovanému poskytnutou sumou a sumou, ktorú doposiaľ žalobcovi vrátil.

22. Žalobca predložením písomného vyhotovenia zmluvy zo dňa 10.04.2014 (čl. 89 spisu) preukázal, že so žalovaným uzavrel zmluvu o povolenom prečerpaní na účte, čo sám žalovaný potvrdil, pričom treba dať za pravdu žalobcovi v tom, že jednalo sa o formu spotrebiteľského úveru (§ 1 ods.1 a 4 a § 2 písm. e/ zákona č.129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch) a tiež v tom, že náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania upravuje § 10 ods.1 zákona č.129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Nemožno však súhlasiť s tvrdením žalobcu, že ním predložená, stranami uzavretá zmluva všetky tieto náležitosti obsahuje.

23. Podľa § 10 ods.1 zákona č.129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu 10.04.2014 zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, musí obsahovať tieto náležitosti:

a) podľa § 9 ods. 2 písm. a) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20140901>>, b) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20140901>>, d) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20140901>>, f) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20140901>>, g) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20140901>>, i) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20140901>> a w) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20140901>>.

b) povinnosť spotrebiteľa kedykoľvek zaplatiť takýto úver na žiadosť veriteľa v plnej výške,
c) výšku poplatkov spojených so spotrebiteľským úverom od uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienky, za akých sa tieto poplatky môžu meniť.

24. Podľa § 11 ods.1 písm. c) uvedeného zákona poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20140901>>.

25. Vzhľadom na vyššie uvedené zákonné ustanovenia nárok na úroky a poplatky za úver by žalobcovi vznikol len v prípade, keby zmluva obsahovala všetky náležitosti predpísané v § 10 ods.1 zákona o spotrebiteľských úveroch, čo ale nie je tento prípad, nakoľko v zmluve predloženej žalobcom absentujú náležitosti v zmysle § 10 ods.1 písm. a) aj b).

26. Konkrétne žalobcom predložená zmluva nikde neobsahuje náležitosť predpísanú v § 10 ods.1 písm.a) v spojení s § 9 ods.2 písm.w), t.j. právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20140901>>, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu.

27. Neobsahuje ani náležitosť predpísanú v § 10 ods.1 písm. a) v spojení s § 9 ods.2 písm. f) t.j. dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a ani náležitosť predpísanú v § 10 ods.1 písm.b), teda povinnosť spotrebiteľa kedykoľvek zaplatiť takýto úver na žiadosť veriteľa v plnej výške.

28. V zmluve je v článku 2 uvedené, že „klient sa výrazne upozorňuje na povinnosť dodržiavať dohodnutú výšku limitu PP. Prekročenie limitu PP bude nepovoleným prečerpaním a bude mať za následok vznik povinnosti platiť popri dohodnutom úroku tiež úrok z omeškania z prekročenej časti limitu PP a prípadne tiež zrušenie limitu, stanovenie okamžitej splatnosti povoleného prečerpania a následne vymáhanie“. Takto vyjadrené konštatovanie, kde sa ako následok prekročenia limitu uvádza povinnosť platiť popri úroku tiež úrok z omeškania s tým, že prípadne (nie je zrejme od čoho je to „prípadne“ závislé, od akých podmienok, keďže žiadne tam stanovené nie sú, nie je ani zrejme, či by to malo nastať automaticky, či na žiadosť veriteľa) podľa názoru súdu nie je naplnením náležitosti predpísanej v § 10 ods.1 písm.b) zákona, ktoré prikazuje jednoducho informovať o povinnosti spotrebiteľa kedykoľvek zaplatiť takýto úver na žiadosť veriteľa v plnej výške. Práve slovíčko kedykoľvek, ktoré v zmluve absentuje je tu kľúčové, čo potvrdzuje aj dôvodová správa k § 10 zákona č.129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, podľa ktorej cit. „ak existuje možnosť vyzvať spotrebiteľa kedykoľvek zaplatiť takýto úver v plnej výške, musí byť spotrebiteľ o tejto možnosti informovaný“. Transparentnému, zrozumiteľnému, jednoduchému a jasnému informovaniu spotrebiteľa o povinnosti kedykoľvek zaplatiť takýto úver na žiadosť veriteľa v plnej výške podľa názoru súdu vyššie uvedená nejasná a všeobecná formulácia nezodpovedá.

29. Rovnako ak zákon aj pre takýto špecifický typ úveru výslovne a osobitne v § 10 ods.1 písm. a) predpisuje ako náležitosť dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, je nutné aj pri takomto type úveru to v zmluve vyjadriť, čo tu dodržané nebolo.

30. V zmluve úplne absentuje aj dojednanie o práve odstúpiť od zmluvy, vrátane podmienok výkonu uvedeného práva (náležitosť predpísaná v § 10 ods.1 písm. a/ v spojení s § 9 ods.2 písm. w/ zákona č.129/2010 Z.z. v znení k 10.04.2014), preto podľa názoru súdu jednalo sa v danom prípade v zmysle § 11 ods.1 písm. c) uvedeného zákona o bezúročný a bezpoplatkový úver.

31. Vo vzťahu k aplikácii Všeobecných obchodných podmienok, ktoré súdu predložil žalobca súd zdôrazňuje, že podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere stanovené v § 9 ods. 2 a § 10 ods.1 zákona č. 129/2010 Z.z. musia byť jasne, určito a zrozumiteľne inkorporované do vlastného textu Zmluvy. Súd nepopiera, že časť zmluvných dojednaní môže byť určená odkazom na všeobecné obchodné podmienky (resp. úverové podmienky a pod.), avšak toto sa môže vzťahovať iba na menej podstatné náležitosti zmluvy. Preto súd tieto úverové zmluvné podmienky neakceptoval ako relevantný právny nástroj na odstránenie vytýkaných obsahových nedostatkov Zmluvy. Časť obsahu zmluvy sa síce môže určiť i odkazom na všeobecné obchodné podmienky, prípadne na iné obchodné podmienky,

je však potrebné uviesť, že podstatné náležitosti zmluvy predpísané zákonom musia byť zapravené priamo v texte zmluvy. Menej podstatné náležitosti - vedľajšie dojednania môžu byť uvedené i vo všeobecných podmienkach, resp. obchodných podmienkach tvoriacich súčasť zmluvy. Údaj o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, údaj o povinnosti spotrebiteľa kedykoľvek zaplatiť takýto úver na žiadosť veriteľa v plnej výške a aj údaj o práve na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania však nie je možné považovať za vedľajšie, menej podstatné dojednanie, ale za údaj, uvedenie ktorého sa vyžaduje priamo zo zákona. Je preto potrebné takýto údaj uviesť priamo v texte zmluvy, aby bola zabezpečená istota, že druhý účastník zmluvy sa s týmto údajom má možnosť riadne oboznámiť a je mu dané na zváženie, či i pri takejto miere nákladov spotrebiteľského úveru je ochotný do zmluvného vzťahu s veriteľom poskytujúcim úver vstúpiť. Ide totiž jedny z ukazovateľov povahy a výhodnosti úveru. Ak tomu tak v danom prípade nebolo, súd vychádzal z predpokladu, že tieto údaje neboli v zmluve o poskytnutí úveru, uzatvorenej so žalovaným riadne uvedené a považoval takýto úver za bezúročný a bez poplatkov. Súd pre úplnosť uvádza, že správnosť uvedeného výkladu a názoru potvrdil aj samotný zákonodarcia tým, že podľa § 9 ods.9 zákona o spotrebiteľských úveroch (účinného už aj v čase uzavretia zmluvy stranami, t.j. 10.04.2014) od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok, poplatky alebo akékoľvek iné plnenie, ktoré nie sú ustanovené zákonom alebo uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere čo v dôvodovej správe k tejto zmene (k zákonu č.106/2014 Z.z.) odôvodnil tým, že v súlade s lepšou ochranou práv spotrebiteľa sa zavádza pôvodná právna úprava spotrebiteľských úverov, podľa ktorej úrok, poplatky alebo akékoľvek iné plnenie musia byť uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere a v žiadnom prípade nie v jej prílohách. V tejto súvislosti bolo v dôvodovej správe poukázané aj na nález Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS 3512/11 z 11.11.2013, ktorým ústavný súd potvrdil, že náležitosti spotrebiteľských zmlúv týkajúce sa úrokov, poplatkov a iných vedľajších dojednaní týkajúcich sa ceny nemôžu byť súčasťou všeobecných obchodných podmienok, ale musia byť priamo súčasťou spotrebiteľskej zmluvy (listiny, na ktorej spotrebiteľ pripája teda svoj podpis).

32. Žalobca vo vyjadrení zo dňa 23.7.2019 tvrdil, že po znížení limitu povoleného prečerpania na 0,-eur dňa 01.06.2015 sa dlh žalovaného navyšoval z právneho titulu prekročenia ktoré upravuje § 2 písm. f) a § 18 zákona o spotrebiteľských úveroch a článok 3.12 Všeobecných obchodných podmienok. Zároveň uviedol, že informačnú povinnosť, ktorou zákon podmieňuje možnosť uplatnenia úroku z prekročenia splnil poskytnutím VOP, Sadzobníka poplatkov a Vývesky úrokových sadzieb pri uzavretí zmluvy o účte na oboznámenie sa žalovanému, ktorý oboznámenie sa s dokumentáciou potvrdil, tiež ich zverejnením na web stránke, výpismi z účtu z ktorých vyplývajú všetky obraty a teda aj výška a obsah prekročenia a internetbankingom do ktorého mal žalovaný prístup.

33. Podľa § 18 ods.1 a 2 zákona o spotrebiteľských úveroch ak ide o zmluvu o otvorení bežného účtu a existuje možnosť, že sa spotrebiteľovi umožní prekročenie, veriteľ je povinný informovať spotrebiteľa pravidelne v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi o úrokovej sadzbe spotrebiteľského úveru, podmienkach, ktoré upravujú jej uplatňovanie, indexe alebo referenčnej sadzbe, ktorá sa vzťahuje na pôvodnú úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, sankciách, úrokoch z omeškania a poplatkoch za toto prekročenie a podmienkach, za ktorých sa tieto poplatky môžu meniť.

(2) Ak ide o prekročenie, ktoré trvá viac ako jeden mesiac, veriteľ bezodkladne informuje spotrebiteľa písomne alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi o

- a) prekročení,
- b) výške prekročenej čiastky,
- c) úrokovej sadzbe spotrebiteľského úveru,
- d) akýchkoľvek uplatniteľných sankciách, poplatkoch alebo úrokoch z omeškania,
- e) iných možnostiach riešenia tohto prekročenia vrátane ponuky iných úverových produktov.

34. Žalobca, hoci tvrdí porušenie povinností žalovaného a zníženie jeho limitu povoleného prečerpania na 0,-eur ešte dňa 01.06.2015, k zatvorení účtu prikrčil až dňa 27.06.2017, pričom sa v súvislosti s povinnosťami predpísanými mu v § 18 zákona o spotrebiteľských úveroch odvoláva sa na to, že informačnú povinnosť podľa § 18 ods.1 zákona o spotrebiteľských úveroch splnil spôsobom popísaným v bode 32 tohto odôvodnenia.

35. Povinnosťou žalobcu vzhľadom na dĺžku „prekročenia“ bolo bezodkladne informovať žalovaného písomne alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi o prekročení, výške prekročenej čiastky, úrokovej sadzbe spotrebiteľského úveru, akýchkoľvek uplatniteľných sankciách, poplatkoch alebo úrokoch z omeškania, iných možnostiach riešenia tohto prekročenia vrátane ponuky iných úverových produktov.

36. Splnenie tejto povinnosti v žiadnom prípade nemôže nahradiť poskytnutie VOP, Sadzobníka či Vývesky úrokových sadziieb pri uzatvorení zmluvy o účte, ako tvrdil žalobca, alebo zverejnenie VOP a vývesiek úrokových sadziieb či cenníkov na webe žalobcu. Zákon ukladá povinnosť informovať spotrebiteľa písomne alebo na inom trvanlivom médiu dostupnom spotrebiteľovi. Trvanlivým médiom v zmysle legálnej definície v § 2 písm. m) zákona sa rozumie každý prostriedok, ktorý umožňuje uloženie informácií spôsobom prístupným na používanie v budúcnosti na časové obdobie zodpovedajúce účelom informácií a ktorý umožňuje verné reprodukovanie uložených informácií.

37. Žalobca tak nepreukázal splnenie zákonnej povinnosti v zmysle § 18 ZoSÚ. Vo výpisoch z účtu adresovaných žalovanému tohto informoval len o tom, že sa napr. mení sadzobník, VOP, avšak nevyplýva z nich, žeby tieto zmenené, sadzobníky, VOP mu aj doručil, odkázal ho len na svoje webové sídlo.

38. Účelom náležitostí predpísaných v § 10 ods.1 a § 9 ods.2 zákona ale aj v § 18 zákona o spotrebiteľských úveroch je pravdivo a úplne informovať spotrebiteľa, teda chrániť ho. Zákon pritom predpokladá postup veriteľa s odbornou starostlivosťou keďže je to práve veriteľ, ktorý je v úverovom vzťahu práva znalým profesionálom pripravujúcim text zmluvy. Je potom nezlučiteľné so zmyslom a účelom danej zákonnej úpravy len formálne plnenie tejto povinnosti veriteľom, kedy sa spotrebiteľ aj pokiaľ ide o základné a najdôležitejšie informácie pre neho (aké budú náklady produktu, úroky, poplatky) komplikovane odkazuje na rozsiahle, husto písané všeobecné podmienky, sadzobníky zverejnené na webe veriteľa a podobne. Účelom zvýšenej ochrany spotrebiteľa v spotrebiteľských vzťahoch premietnutej okrem iného aj do precizovanej úpravy náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere ZoSÚ je práve vyvažovanie nerovnováhy spočívajúcej v prevahe dodávateľa ako profesionála pri poskytovaní úverových služieb. Potom je zjavné, že takéto, len formálne uvádzanie náležitostí zmluvy a plnenie informačnej povinnosti veriteľa túto nerovnováhu nevyvažuje, ale naopak podstatne prehľbuje na úkor spotrebiteľa a je tak v priakom rozpore s účelom spotrebiteľskej ochrany.

39. Preto čo sa týka úrokov a poplatkov, ktoré tvoria podstatnú časť tu žalovaného nároku (nad sumu 317,77 eur), okrem už odôvodnenej bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru ďalší samostatný dôvod ich nepriznania je ten, že žalobca nepreukázal platnú dohodu o úrokoch a o poplatkoch.

40. Ako už súd uviedol, čo sa týka zmluvy o povolenom prečerpaní na účte zo dňa 10.04.2014 a z nej vyvodzovaných nárokov, tak úroky (vo výške 19,9 % ročne) za čas povoleného prečerpania zo zmluvy o povolenom prečerpaní, hoci tieto sú v nej výslovne uvedené (čl.1 zmluvy zo dňa 10.04.2014) priznať žalobcovi nemožno pre zákonnú sankciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru titulom nedodržania zákonných náležitostí zmluvy a z toho dôvodu nemožno mu priznať ani žiadne poplatky (priamo v tejto zmluve žiadne poplatky sa ani neuvádzajú).

41. Priznať ale nemožno ani úroky vo výške 28 % požadované žalobcom za čas „nepovoleného prečerpania“ a ani poplatky vyvodzované zo zmluvy o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb zo dňa 18.12.2013 (súvisiace s vedením a správou osobného účtu žalovaného) nakoľko nebola preukázaná platná, individuálna dohoda strán o takomto úroku a poplatkoch.

42. Je zrejmé, že výška úrokovej sadzby či výška poplatkov v dvojstrannom vzťahu nemôže byť výsledkom len jednostranného rozhodnutia veriteľa, ale len výsledkom dohody s dlžníkom, keď aj Obchodný zákonník v § 502 výslovne stanovuje, že od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Žalobca pritom nepreukázal dojednanie s dlžníkom o tom, že nepovolené prečerpanie sa bude úročiť práve žalobcom tvrdenou úrokovou sadzbou a že za služby špecifikované vo výpisoch sa budú platiť práve tam uvedené poplatky. Nebola žalobcom preukázaná platná dohoda o výške úroku a poplatkov z ktorej žalobca vychádzal pri vyčíslení žalovaného nároku, pričom jednostranné oboznámenie dlžníka s úrokovou sadzbou a poplatkami

veriteľa prostredníctvom vývesky, či veriteľom jednostranne stanoveného „sadzobníka“ nie je možné považovať za dohodu o úroku a poplatkoch.

43. Súd si uvedomuje, že nie je v podmienkach praktického života a fungovania finančných inštitúcií spravidla možné každý jeden poplatok zahrnúť priamo do zmluvy a že takéto poplatky sa môžu aj meniť. Určovanie poplatkov, či ich zmeny ako aj zmeny zmluvných podmienok sa však nemôžu diať spôsobom výlučne závislým na dodávateľovi, bez možnosti spotrebiteľa takúto zmenu ovplyvniť, vyjadriť sa k nej a neprijať ju. Aj podľa § 53 ods.2 Občianskeho zákonníka za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Teda ani skutočnosť, že uvedené poplatky sú uvedené a zverejnené v Sadzobníkoch nerobí z nich individuálne vyjednané dojednania, keďže podstatná nie je skutočnosť, či spotrebiteľ mal možnosť sa s takým dojednaním oboznámiť, ale či mal možnosť ho ovplyvniť, čo tu zjavne nebolo splnené.

44. Základným princípom civilného práva je princíp pacta sunt servanda, ktorý hovorí, že zmluvy sa majú dodržiavať. Z neho vyplýva zásada nezmeniteľnosti zmluvy jednostranným úkonom zmluvnej strany. Uvedený princíp sa neuplatňuje bezvýnimčne, no podľa názoru súdu v prípade dohody o úrokoch a poplatkoch platí v tom zmysle, že nie je možné dohodu o výške úroku a poplatku nahradiť žiadnym jednostranným stanovením výšky úroku a poplatku veriteľom. V Občianskom zákonníku neexistuje pomenovaný inštitút jednostrannej zmeny, iba čiastkové negatívne pravidlá týkajúce sa neprijateľnosti jednostrannej zmeny (§ 53 ods. 4 písm. i/) a neprijateľnosti niektorých klauzúl oprávňujúcich zvýšiť cenu (§ 53 ods. 4 písm. j/). Neexistencia pozitívnych pravidiel znamená, že zmenové klauzuly musia byť v zmluve podrobne upravené, aby boli určité. Zo zmluvy musí zrozumiteľne a určito vyplývať právo poskytovateľa zmeniť jednostranne zmluvu, za akých podmienok je toto právo oprávnený vykonať a akým spôsobom môže byť zmluva zmenená. V Občianskom zákonníku neexistuje ani výslovná zákonná úprava oznámenia jednostrannej zmeny. Je však zrejmé, že zmluvnú stranu môžu zaväzovať iba také zmluvné ustanovenia, s ktorými mala možnosť sa vopred oboznámiť. Toto pravidlo je chránené proti zmluvnému prelomeniu zákazom zmluvných podmienok, ktoré má spotrebiteľ plniť a s ktorými nemal možnosť sa oboznámiť pred uzavretím zmluvy (§ 53 ods. 4 písm. a) OZ) alebo ktoré požadujú od spotrebiteľa uhradenie plnení, o ktorých spotrebiteľ nebol pred uzavretím zmluvy preukázateľne informovaný. Neprijateľné preto sú napr. zmluvné podmienky, stanovujúce fikciu oboznámenia sa s obsahom jednostrannej zmeny alebo také, ktoré možnosť spotrebiteľa oboznámiť sa s obsahom jednostrannej zmeny a teda novým obsahom vzájomných práv a povinností neprímerane sťažujú.

45. Príkladom môže byť práve postup na ktorý sa tu odvoláva žalobca, a síce že oznámenie zmeny obchodných podmienok, zmeny sadzobníka, oznámenie skutočností podľa § 18 ZoSÚ, ako aj oznámenie výšky úrokovej sadzby (28 % ročne) sa malo diať výlučne sprístupnením na výveske v obchodnom mieste banky resp. na webovej stránke banky. Pokiaľ možnosť oboznámiť sa s danými podmienkami a náležitosťami nemá byť len formálna, musí byť spotrebiteľovi zmena riadne a skutočne oznámená, a to s dostatočným predstihom. Spotrebiteľ by mal mať možnosť posúdiť obsah zmeny, súladnosť so zmluvou, jej dopad na daný zmluvný vzťah a význam pre jeho práva a povinnosti ako aj ekonomické následky v budúcnosti. Po tomto posúdení by mal mať možnosť na zmenu zareagovať ešte pred tým, ako začne byť viazaný zmenenými zmluvnými podmienkami. Preto budú prijateľné len také zmenové klauzuly, ktorých lehota medzi oznámením zmeny a jej účinnosťou zohľadní tieto potreby spotrebiteľa.

46. Je pravdou že z § 37 ods. 1 Zákona o bankách vyplýva povinnosť banky na svojej internetovej stránke a vo svojich prevádzkových priestoroch zrozumiteľne informovať písomnou formou v slovenskom jazyku o podmienkach na prijímanie vkladov, poskytovanie úverov a vykonávanie všetkých ďalších obchodov a o ich cenách vrátane uvedenia príkladov. O každej zmene svojich obchodných podmienok na vykonávanie obchodov a o zmene cien obchodov je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná informovať spôsobom uvedeným v predchádzajúcej vete, a to najmenej 15 dní pred nadobudnutím účinnosti príslušnej zmeny, ak osobitný predpis neustanovuje inak alebo ak sa banka alebo pobočka zahraničnej banky nedohodla so svojím klientom inak. (...) Informačnými povinnosťami podľa tohto zákona nie sú dotknuté ustanovenia § 273 ods. 1 Obchodného zákonníka a osobitných predpisov.

47. Informačná povinnosť uvedená v tomto ustanovení je samostatnou, vedľa stojacou informačnou povinnosťou banky v súvislosti s jej obchodnými podmienkami. Účelom ustanovenia nie je upraviť možnosti jednostrannej zmeny. Toto ustanovenie preto nemožno považovať za osobitnú úpravu vo vzťahu k ustanoveniam Občianskeho zákonníka. Preto z tohto ustanovenia nemožno vyvodiť žiadne zákonné právo banky na jednostrannú zmenu zmluvných podmienok, osobitný oznamovací štandard pre spotrebiteľov, ani žiadnu osobitnú lehotu účinnosti zmien.

48. Postup stanovujúci oznámenie poplatkov, podmienok zmluvy či ich zmien výlučne sprístupnením na výveske v obchodnom mieste banky resp. na webovej stránke banky negarantuje skutočnú a reálnu možnosť spotrebiteľa oboznámiť sa s danými podmienkami, nakoľko nestanovuje, že musí byť spotrebiteľovi zmena riadne a skutočne oznámená, a to s dostatočným predstihom. Spotrebiteľ tak reálne bez toho, aby pravidelne navštevoval banku alebo mal sústavný prístup k internetu nedostáva možnosť posúdiť obsah zmeny, súladnosť so zmluvou, jej dopad na daný zmluvný vzťah a význam pre jeho práva a povinnosti ako aj ekonomické následky v budúcnosti. Nemá ani možnosť na zmenu zareagovať ešte pred tým, ako začne byť viazaný zmenenými zmluvnými podmienkami. Ak by mu daná zmena bola oznamovaná napr. prostredníctvom doručovanej zásielky s možnosťou v prípade nesúhlasu ukončiť zmluvný vzťah a podobne, o garanciách vo vzťahu k možnosti spotrebiteľa zaujať postoj k takej zmene by nebolo pochyb. Takto však oboznamovanie spotrebiteľa (keď napr. vo výpise z účtu za mesiac júl 2016 bolo žalovanému len oznámené, že sa menia VOP, ale neboli k nemu pripojené a žalovaný len bol odkázaný na web žalobcu kde majú byť) čo platí aj pre oznamovanie Sadzobníka poplatkov a jeho zmien je len čisto formálne, nenapĺňajúce zmysel, podstatu a účel právnej úpravy.

49. Súd v súvislosti so svojim názorom o neakceptovateľnosti jednostranneho stanovenia a oznamovania výšky úrokovej sadzby napr. len na výveske, resp. webovej stránke banky poukazuje na Uznesenie Ústavného súdu SR sp.zn. II ÚS 329/13, z ktorého cití "... nielenže suma úroku za úver nebola transparentne uvedená v úverovej zmluve, ale ani v Obchodných podmienkach k tejto zmluve, pričom na tomto mieste ústavný súd prisvedča tvrdeniu krajského súdu, že splnenie tejto obligatórnej náležitosti úverovej zmluvy nemožno nahradiť oznámením o úrokovej miere v obchodných priestoroch sťažovateľky".

50. Žalobca individuálnu, platnú dohodu o konkrétnej výške poplatkov so žalovaným z ktorej vychádzal pri vyčíslení svojho nároku nepreukázal, preto by mu súd poplatky priznať nemohol ani keby nešlo (po dni 10.04.2014 kedy sa vzťah strán zo zmluvy o účte zmenil na úverový sankcionovaný bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou) o bezúročný a bezpoplatkový vzťah, a aj preto v časti o zaplatenie úrokov a poplatkov žalobu zamietol. Ani za dobu do 10.04.2014 nemožno žalobcovi priznať úroky a poplatky, nakoľko zmluva o zriadení osobného účtu zo dňa 18.12.2013 žiadne individuálne, konkrétne dojednanie o úrokoch a poplatkoch neobsahovala, odkazovala len na sadzobník, čo ako už bolo uvedené nestačí.

51. Navyše v súvislosti s uplatneným nárokom žalobcu na „úroky“ ktoré v žalobe vyvodzuje z bodu 3.12 Všeobecných obchodných podmienok súd poukazuje na rozsudok Okresného súdu Prešov zo dňa 15. 10. 2015, č. k. 9C/113/2015-51 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 24. 11. 2016, č. k. 21Co/10/2016-72, v ktorom súd určil, že zmluvná podmienka uvedená v bode 3.12 všeobecných obchodných podmienok žalobcu je pre svoju neprijateľnosť (pri zúčtovaní poplatkov môže dôjsť k nepovolenému prečerpaniu bežného účtu. Po dobu nepovoleného prečerpania je majiteľ účtu povinný platiť z prekročenej čiastky úrok vypočítaný na základe úrokovej sadzby, úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu) neplatná. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na ust. § 53a ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého, ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve, ktorá sa uzatvára vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje alebo vo všeobecných obchodných podmienkach za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky, alebo nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takejto podmienky, dodávateľ je povinný zdržať sa používania takejto podmienky, alebo podmienky s rovnakým významom v zmluvách so všetkými spotrebiteľmi.

52. Vyhovenie žaloby v časti o zaplatenie úrokov vyvodzovaných z ustanovenia, ktoré už súdmi bolo právoplatne vyhlásené za neprijateľnú zmluvnú podmienku by teda zjavne obišlo zákonný zákaz vyplývajúci z ust. § 53a Občianskeho zákonníka. Ak ustanovenie § 53a ods. 1 Občianskeho zákonníka zakazuje dodávateľovi používať zmluvnú podmienku, ktorá bola právoplatne súdom vyhlásená za neprijateľnú a takáto zmluvná podmienka je neplatná (podľa ustanovenia § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, pričom ide o absolútnu neplatnosť), akceptovaním jej účinkov a ďalšieho používania dodávateľom by sa vytvoril protiprávny stav, navyše zákonom explicitne zakázaný, a priznanie plnenia

z takejto zmluvnej podmienky by bolo v priamom rozpore so zákonom. Ak by teda súd v tu súdenom spore priznal plnenie z neprijateľnej zmluvnej podmienky, nenaplnil by sa účel a zmysel § 53a Občianskeho zákonníka a išlo by o tolerovanie pokračujúceho protiprávneho stavu zo strany súdu a popieranie vysokého záujmu Európskej únie a práva Európskej únie na ochrane práv spotrebiteľa.

53. Súd zároveň poukazuje aj na tú skutočnosť, že ročný úrok za poskytnutie úveru dosahujúci úroveň 28 % podstatne prevyšuje úroky obvykle požadované na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch, čo je v priamom rozpore so zákonom, ako i dobrými mravmi (§ 39 a § 3 ods.1 Občianskeho zákonníka). Vychádzajúc z ustálenej praxe súdov je preto potrebné považovať dohodu o výške ročného úroku za poskytnutie úveru v miere 28 % za dohodu, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi a ktorá je ustanovením, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Uvedené potvrdili súdy pri svojej rozhodovacej činnosti (napr. rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 28. 09. 2011, sp. zn. 3Co/3/2011, rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 13. 08. 2014, sp. zn. 10Co/325/2014, rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 09. 11. 2010, sp. zn. 17Co/313/2010).

54. Koniec koncov, názor súdnej praxe o nemožnosti priznať žalobcovi daný 28 % úrok ale ani poplatky odvodzované len zo sadzobníka už pre žalobcu nemôže byť nijako nový, či prekvapivý, keď aktuálne napr. aj v rozsudku Krajského súdu v Prešove sp.zn.3Co/83/2017 alebo v rozsudku Krajského súdu v Prešove sp.zn.17Co/115/2017 bol daný záver vo vzťahu k neprijateľnosti a neexistencii nároku žalobcu na úrok vo výške 28 % pri rovnakých skutkových okolnostiach opätovne potvrdený. Krajský súd v Prešove v rozsudku sp.zn.17Co/115/2017 k úroku žalobcu vo výške 28 % ročne výslovne uviedol, cit. „Ročný úrok dosahujúci úroveň 28 % podstatne prevyšuje úroky obvykle požadované na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch (12 %), čo je v priamom rozpore so zákonom, ako i dobrými mravmi. Vychádzajúc z ustálenej praxe súdov je preto potrebné považovať dohodu o výške ročného úroku v miere 28 % za dohodu, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi a ktorá je ustanovením, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Uvedené potvrdili súdy pri svojej rozhodovacej činnosti (napr. rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 28. 09. 2011, sp. zn. 3Co/3/2011, rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 13. 08. 2014, sp. zn. 10Co/325/2014, rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 09. 11. 2010, sp. zn. 17Co/313/2010). Nemecký BGH v rozsudku z 13. 3. 1990 AZ XI ZR 252/89 vyhlásil úver s rozdielom o 12 % percentuálnych bodov oproti priemeru na trhu pre obdobný úver za nemravný a žalobu zamietol pre rozpor plnenia s dobrými mravmi (civilnoprávna úžera). Švajčiarsky spolkový súd znížil v roku 1967 rozhodnutím z 1.4.1967 úrokovú sadzbu v prípadoch úverov pre spotrebiteľov z 26 % na 18% a sadzbu 26 % vyhlásil za odporujúcu dobrým mravom“.

55. Dodávateľ služby (tu žalobca) nepreukázal, že v žalobe uplatňované nároky na úroky a poplatky sú výsledkom individuálneho dojednanja zmluvných strán.

56. Súd v tejto súvislosti podporne poukazuje napr. na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn.10Co/43/2018 ktorý žalobcovi musí byť známy, keďže sa ho týka. V ňom tento krajský súd k argumentácii žalobcu obdobnej tej v tu súdenom spore uviedol „Pokiaľ žalobca poukazuje na oprávnenie banky zúčtovať si poplatky, ani obsah samotnej zmluvy, ani obsah Všeobecných obchodných podmienok nezakotvuje v akej konkrétnej výške je banka oprávnená zúčtovať si poplatky na ľarchu osobného účtu majiteľa. Teda, ani v neoddeliteľnej súčasť zmluvy o poskytovaní bankových produktov a služieb o zriadení osobného účtu, t.j. Všeobecné obchodné podmienky neobsahujú dojednanie o konkrétnej výške poplatkov a pre prípad ktorých konkrétnych úkonov účastníci zmluvy poplatky dojednali. Iba odkaz vo Všeobecných obchodných podmienkach na Sadzobník poplatkov banky aj za situácie, že majiteľ účtu vyhlásil, že pred podpisom zmluvy oboznámil s poplatkami súvisiacimi s príslušnou zmluvou - zákonnú požiadavku individuálneho dojednanja nespĺňa. O to viac, že oprávnenie banky zúčtovať si poplatky na ľarchu osobného účtu majiteľa bolo zakomponované do formulárovej zmluvy pripravenej vopred dodávateľom služieb, obsah ktorej spotrebiteľ ovplyvniť nemohol, musel ju prijať ako celok. Zmluvná podmienka je svojim obsahom všeobecná, je neadresná, splynula s ostatnými zmluvnými podmienkami. Argumentáciu odvolateľa, že Všeobecné obchodné podmienky vo svojich konkrétnych ustanoveniach vymedzujú povinnosť žalovanej, oprávnenie banky na poplatky a na úrok z nepovoleného prečerpania s odkazom na Sadzobník poplatkov- nemožno akceptovať. Sadzobník poplatkov je interným dokumentom žalobcu (banky), svojou povahou nenapĺňa charakteristiku vzájomnej dohody, vzájomného dojednanja zmluvných strán, dodávateľ služieb/banka tento dokument môže v priebehu trvania zmluvného vzťahu

meniť (a aj mení) kedykoľvek, vrátane aj výšky poplatkov v ňom uvedených. Pokiaľ odvolateľ tvrdí, že zákon o platobných službách výslovne neustanovuje požiadavku individuálneho dojednaní poplatkov, podľa názoru odvolacieho súdu v súdnej veci je podstatné, že požiadavku individuálneho dojednaní o poplatkoch, úrokoch v spotrebiteľskej zmluve vyžaduje vnútroštátna norma - zákon č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, ktorá norma uvedenie údajov o výške poplatkov, úrokov v spotrebiteľskej zmluve zaraďuje medzi obligatórne obsahové náležitosti takejto zmluvy a ich neuvedenie sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou.

57. Ani v inom rozhodnutí súdu vyššej inštancie (tu Krajský súd v Prešove, rozsudok sp.zn.17Co/138/2017) aj tu použitá argumentácia žalobcu o vzniknutí nároku na úroky a poplatky neobstála. Krajský súd tam jasne uviedol, že cit' Z dokazovania bolo nepochybne zistené, že samotná zmluva neupravuje konkrétne aké odplaty za služby, resp. sankcie by bol a za akých podmienok žalovaný povinný platiť, táto len odkazuje na Sadzobník poplatkov a VOP. Úrokové sadzby produktov, Sadzobník a ani VOP neboli individuálne dojednané medzi stranami sporu. VOP a Sadzobník obsahujú podmienky, ktoré vypracovala a presadzuje Prima banka Slovensko, a. s. Keďže ide o tzv. firemné podmienky, v prípade uzatvárania zmlúv so spotrebiteľom, tieto musia byť ním individuálne dojednané, čo predpokladá aj ustanovenie § 53 ods. 2 OZ. Teda ide o také podmienky, s ktorými sa mal možnosť spotrebiteľ oboznámiť pred podpisom zmluvy a mohol ovplyvniť ich obsah. V zmysle § 53 ods. 3 OZ, ak dodávateľ (v danom prípade žalobca) nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané. VOP, na ktoré zmluva odkazuje, Sadzobník či Úrokové sadzby nemožno považovať za individuálne dojednané, čo spôsobuje ich neprijateľnosť. Individuálnosť ich dojednaní nie je daná ani tým, že na VOP, prípadne na Sadzobník poplatkov zmluva odkazuje. Nakoniec, neindividuálnosť dojednaní VOP vyplýva aj z toho, že neboli nikým podpísané ani odátumované. Pokiaľ odvolateľ argumentuje, že uvedené dojednanie o úroku obsahujú VOP k zmluve s odkazom na príslušný Sadzobník, Úrokové sadzby produktov, ide o dokumenty k zmluve formulárového charakteru, ktoré ak aj obsahujú dojednanie o poplatkoch, sankciách, odplate, toto splyva so všetkými nespočetnými informáciami do jedného celku tak, že priemerný spotrebiteľ v kontraktnej fáze zmluvy je viac dezorientovaný než seriózne dodávateľom informovaný o význame tejto podmienky. VOP predstavujú rozsiahly (v súdnej veci 39-stranový) súbor najrozmanitejších ustanovení s množstvom právnických, či ekonomických/„bankových“ termínov, v ktorých je problematické zorientovať sa osobe znalej práva, nieto ešte priemernému spotrebiteľovi.“

58. Vyššie uvedený názor bol potvrdený aj v rozhodnutí Krajského súdu v Prešove sp.zn.19Co/55/2017 ktoré sa rovnako týka žalobcu a musí mu byť teda známe.

59. Aj v rozsudku týkajúcom sa žalobcu sp.zn.18Co/136/2017 Krajský súd v Prešove potvrdil túto názorovú líniu (viď najmä bod 24 odôvodnenia rozsudku).

60. V súvislosti so záverom o nevzniknutí nároku na účtované poplatky žalobcovi súd poukazuje tiež na rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 25.06.2015 sp.zn.6Co/148/2014. V uvedenom rozsudku krajský súd okrem iného za právne neudržateľný označil argument, že poplatky sú zisiteľné na adrese banky s tým, že táto skutočnosť zo sporných poplatkov nerobí nijako individuálne vyjednané zmluvné podmienky.

61. Naviac súd opätovne poukazuje na to, že podľa výpisov z účtu žalovaný poslednú reálnu dispozíciu s účtom realizoval ešte dňa 05.05.2015 (výpis na čl.128 spisu) a odvtedy účet reálne vôbec nepoužíval. Ďalej mu boli účtované už len úroky, poplatky, poplatky za upomienky...Žalobca teda napriek neplneniu si povinností zo strany žalovaného veľmi dlhú dobu nepristúpil k ukončeniu vzťahu, ale ďalšie viac ako 2 roky len účtoval na ľarchu tohto účtu nepreberné množstvo rôznych poplatkov a úrokov, čo podľa názoru súdu nie je výkonom práv v súlade s § 3 ods.1 Občianskeho zákonníka.

62. Tu vyslovené závery tunajšieho súdu nemôžu byť pre žalobcu nijako nové, či prekvapivé aj preto, lebo nijako nevybočujú z jeho doterajšej rozhodovacej línie. Pre pripomenutie súd poukazuje na vec tunajšieho súdu sp.zn.10Csp/249/2017 ktorá bola skutkovo a právne v podstate totožná, kde súd posudzoval takisto nároky žalobcu Prima banka Slovensko, a.s. z obdobnej spotrebiteľskej zmluvy o účte a zmluvy o povolenom prečerpaní na účte a kde z dôvodov rovnakých ako v tejto veci konštatoval nevzniknutie nároku žalobcu na úroky a poplatky. Žalobca v odvolacom konaní namietal tento záver súdu, pričom Krajský súd v Prešove v rozsudku sp.zn.7Co/6/2019 zo dňa 29.04.2019 sa s názorom súdu prvej inštancie stotožnil a okrem iného uviedol, cit. „Právne bezvýznamný je poukaz žalobcu na skutočnosť, podľa ktorej všetky súdom prvej inštancie vytykané nedostatky náležitosti zmluvy o

povolenom prečerpaní sú obsiahnuté vo všeobecných obchodných podmienkach tvoriacich súčasť zmluvy. V samotnej zmluve podpísanej zmluvnými stranami sa vytýkané podstatné náležitosti zmluvy nenachádzajú a všeobecné obchodné podmienky žalobcom a ani žalovanou podpísané nie sú. Súdny dvor Európskej únie síce vo svojom rozsudku vo veci C- 42/15 zdôraznil, že článok 10 ods. 1,2 Smernice 2008/48 v spojení s článkom 3 písm. m) tejto Smernice samá vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 uvedenej Smernice musia byť uvedené písomne alebo na inom trvalom nosiči, uvedené na posúdenie poskytnutého úveru ako bezúročného a bez poplatkov vplyv nemá. Zákon č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy v ustanovení § 9 ods. 2 priamo uvádza, že zmluva o úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať náležitosti vymenované v tomto ustanovení. Rovnako z ustanovenia § 10 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy upravujúceho náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, vyplýva požiadavka na uvádzanie týchto náležitostí priamo v zmluve o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania. Požiadavka zákona na uvádzanie týchto náležitostí priamo v zmluve je jednoznačná, a preto nepostačuje tieto náležitosti uvádzať v iných dokumentoch so zmluvou súvisiacich, ako sú napr. Všeobecné obchodné podmienky.“

63. Vzhľadom na všetko vyššie uvedené súd má za to, že žalobcovi voči žalovanému vznikol len nárok na vrátenie tých peňažných prostriedkov, ktoré mu reálne umožnil z účtu vyčerpať, teda na vrátenie sumy 5.101,45 eur. Keďže nebolo ničím spochybnené tvrdenie žalobcu, že kreditné transakcie žalovaného boli vo výške len 4.783,68 eur, čo aj sám žalovaný potvrdil, súd žalobe v časti nároku na zaplatenie sumy 317,77 eur vyhovel a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi túto dlžnú sumu tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti rozsudku.

64. Pre neexistenciu platnej dohody o úrokoch a poplatkoch v zmluve o účte a pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru zo dňa 10.04.2014 žalobcovi nárok na úroky a poplatky nevznikol, a preto súdu neostávalo nič iné, než žalobu žalobcu v prevyšujúcej časti zamietnuť.

65. Keďže žalovaný žiadal o povolenie splácať prisúdenú sumu v splátkach, súd preskúmal túto jeho žiadosť a využijúc právo vyplývajúce mu z ust. § 232 ods.3 a 4 Civilného sporového poriadku povolil žalovanému platiť žalobcovi prisúdenú sumu v splátkach vo výške 20,-eur mesačne žiadanej žalovaným. Súd má za to, že vzhľadom na ničím nespochybnené pomery žalovaného zistené jednak z jeho výsluchu (ktorý je v zmysle § 195 CSP a § 295 CSP jedným z dôkazných prostriedkov), ako aj z listinných dôkazov ním predložených na pojednávaní, s prihliadnutím na výšku dlžnej sumy splátkou, ktorá zodpovedá zásade spravodlivej ochrany práv vyjadrenej v čl. 2 Civilného sporového poriadku pri súčasnom určení, že v prípade nezaplatenia čo i len jednej splátky riadne a včas nastane splatnosť celého plnenia je splátka vo výške 20,-eur mesačne. Bolo preukázané, že žalovaný má 4 maloleté deti, pričom predloženými výplatnými páskami žalovaný preukázal svoje tvrdenie, že sú voči nemu vedené viaceré exekúcie, keďže sú mu zo mzdy vykonávané exekučné zrážky. Vzhľadom na preukázané pomery žalovaného a výšku jeho dlhu súd má za to, že splátka vo výške 20,-eur mesačne je primeraná výške dlhu, postaveniu žalobcu, ktorý ako veľká banka nebude tým neprimerane zasiahnutý vo svojich pomeroch a právach, a všetkým vyššie uvedeným okolnostiam sporu a rešpektuje požiadavku spravodlivej ochrany práv tak na strane žalobcu, ako i žalovaného a tiež požiadavku zohľadniť sociálne postavenie strán sporu (článok 6 odsek 2 základných princípov CSP).

66. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods.2 CSP v spojení s § 262 ods.1 a 2 CSP. Vo vzťahu k pôvodne uplatnenému nároku výsledok konania je taký, že žalobe bolo sčasti vyhovené, sčasti bola zamietnutá, tak žalobca ako i žalovaný boli teda v časti úspešní, v časti neúspešní. Úspech žalobcu reprezentovaný jemu prisúdenou sumou 317,77 eur bol výrazne prevýšený jeho neúspechom, keďže žalobou uplatňoval nárok na zaplatenie sumy až 1.468,38 eur s príslušenstvom. Žalobca teda síce návrh na priznanie mu náhrady trov konania podal, vo veci však bol v prevažnom rozsahu neúspešný, nárok na ich náhradu mu preto vôbec nevznikol. Podľa pomeru úspechu v spore vznikol nárok na náhradu trov konania žalovanému. Žalovaný však náhradu žiadnych trov konania neuplatnil, zo spisu ani žiadne preukázateľné trovy konania žalovaného nevyplývajú, preto súd v zmysle § 262 ods.1 a 2 CSP nevyhradil rozhodnutie o ich výške samostatnému uzneseniu, nakoľko nebolo by v ňom o čom rozhodovať ale o nároku na náhradu trov konania priamo rozhodol tak, že náhradu trov konania stranám sporu nepriznal.

Poučenie:

: Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od dňa jeho doručenia na Okresný súd Kežmarok.

V odvolaní sa má uviesť ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, spisová značka konania, ďalej sa má uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané.

Rozsah , v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č.233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.